

A black and white close-up portrait of Eugen Cioclea. He is wearing dark-rimmed glasses and has a thick, white beard. He is holding a lit cigar in his right hand, with the tip glowing. The image is high-contrast and grainy.

LBRIS

We know
books

EUGEN CIOCLEA

Dați totul la o parte ca să văd

POEME ALESE DE

EMILIAN GALAICU-PĂUN

Volum ilustrat cu imagini din filmul documentar *Eu, Geniu Cioclea*

CARTIER

Imaginile sunt extrase din filmul *Eu, Geniu Cioclea*, Casa de Filme OWH TV Studio, 2018, în regia Violetei Gorgos (n. 1967; regizor artistic la TVR Iași, România), director de imagine Cristian Sbingu (n. 1965; director de imagine la TVR Iași, România), producător Virgil Mărgineanu (n. 1969; director general al Casei de Filme OWH TV STUDIO; din 2017, președinte al Uniunii Cineaștilor din Republica Moldova).

Cuprins

Despre autor	7
Despre autorul ediției	9
Cioclea. Nimeni altcineva!	11
Numitorul comun (1988)	21
La persoana a treia	22
Conștiința de sine	24
Frunză eretică	26
Dilema	27
Triumful materiei	29
Pretext	31
Iluminare	33
Cina irodică	35
Rampa	37
Plai	39
Ucenicul lui Manole	40
Căderea liberă	42
Numitorul comun	44
Impertinența poetului	47
Ce te mai poate încălzi	49
Moartea celebră	51
Mai cred	53
Regula jocului	55
Deocamdată, lumina	57

Mamă	62
Coloana vertebrală	64
Condiția de zbor	66
[Chitări electrice asmuță naiul.]	68
Perspectiva imediată	69
[Binecuvântați animalele și copiii.]	71
Substituire	73
Vorbirea directă	75
Acasă	77
P.S. la Coloana vertebrală	80
Încercare de testament	82
Clopotul necântat	84
Recruții	86
O scrisoare	88
Sat în câmp	90
Prindere de câine roșcat	92
Creier	94
Primăvara în oraș	95
Vine lumina	97
Femeia și soldatul	99
Evricea	101
[Ce cauți în singurătatea mea.]	103
De ziua ta	104
Cadru	106
Rugămintea	107
[Dar bine măcar că realitatea]	108
[Numai cu tine nu vorbeam aproape deloc.]	109
[Hai să dormim, iubito, pe podea.]	111
Cu alte cuvinte	112

Alte dimensiuni (1991)	115
Matrice	116
[Dacă-i să mor,]	118
[Nu există popoare mărunte.]	120
Apel	121
[„...ia și un măr,]	123
Love story	125
Fișă de recrut	127
[Orice pasăre e ca o cauză ce fâlfâie,]	129
[Itinerarul meu literar incele]	131
Acum	133
Jurământul	135
Adolescentul obișnuit	137
Metamorfoză	139
Să	141
Nebunul satului	143
Autobuz spre provincie	146
[Ard focuri prin grădini.]	149
Decât așa... ..	151
Nereușită încercare de pastel	153
Realismul socialist	155
Oaia lui Euclid	156
Prietenilor de generație	159
Bocet senin	161
Cămașa de forță	163
Aniversare	166
Orgoliu	167
[Omul nu poate trăi singur.]	169

[Dar mai presus de toate este corul.]	171
Nu și nu	173
Groapa de sufleor	175
[Să nu mai plângi, iubito]	177
Tineretea gladiatorului	179
Starea de fapt	181
Incursiune estetică	182
Maximă	185
Declarație	186
Biografia poetulu	188
Remember	192
Dați totul la o parte ca să văd (2001)	195
Arc	196
A	197
Pripon	199
(Avan)teză	201
Panta rhei	203
Plex	204
Antieseu	205
Izo	206
Per tu	208
Anapoda	209
Mal	211
Iaca	213
Dincolo	216
Pollice verso	217
Feedback	218

Da	219
Site	220
Lombard	221
Tir	222
Declin	224
Poligon	225
Avort	226
Noli me tangere	221
Sfârțecate (Postume)	229
[Realitatea]	230
Logaritm	231
2 X	232
Taman	233
Top	234
[Cu viața mea]	235
[Intrând în portul ăsta]	236
Ghiont	237
Ruptură	240
Dasein	241
Altul	242
Holografie	243
Tabula rasa	244
[Nu-s defel așa cum am vrut.]	245
[Capacul]	246
[La 3 octombrie]	247
Despre echipa de filmare	248

La persoana a treia

Poezia lui Eugen CIOCLEA

este o poezie declarativă.

El vă face declarații de iubire din mers.

El crede că, dacă orice lucru și faptă

poartă un nume,

lor trebuie să li se spună pe nume,

or, poezia

nu e o stare de leșin,

nu e un stres.

El nu are când aștepta inspirația,

fiindcă aceasta

degrabă cărăbănuindu-se

ca să se deie în scrânciob

în grădina din spatele unei clinici

de psihiatrie,

fericită mereu ca un purice,

îi trimite bezele cu sacul

sau doze enorme de

barbiturice.

Ușă spartă în realitate,

el, care se mai învârte și astăzi

prin aburul mămăligii dintr-un cămin

de matematicieni,

a descoperit șirul de cuvinte

al limbii materne

ca pe un imn convergent,

transformarea în liră a semnului integral,

cât și izbitoarea noastră, a tuturor,

comună asemănare

cu i-ul acestui $\sqrt{-1}$ frumos

radical.

El vine hotărât să vă spună

ceea ce n-a apucat să audă

de la fiecare din voi,

el vi se uită lacom în gură

ca la o podoabă de măr

și chiar mușcă din măr

și își marchează poemele:

Made in USSR.

Conștiința de sine

La urma urmei,
ar trebui să fiu mulțumit.
Soarele își consumă și pentru mine
cărbunele,
iarba, copacul și pasărea, de asemenea,
de la o poștă se vede că-mi vor
numai binele.

Am noroc de părinți înțelegători.
Mi-au fixat din rezerve de dor
chiar o pensie.
În principiu, pot spune că inima lor
este arcul meu de suspensie.

Toți zidarii de pe
Bernardazzi
mă salută, în frunte c-un frate,
încă nu am ajuns să-i cerșesc nimănui
indulgență cu plată în rate.

Dinții din gură-s ai mei,
inclusiv măseaua de minte,
Banca Limbii Naționale îmi mai dă
nelimitat credit de cuvinte.

Luceafărul, seara pe deal,
mi-i același, din suflet, bujie.
Fericit c-am fost aspru la păr,
nu sunt trist c-o să mor cu chelie.

Toate bune. De la un timp
am și martori dispuși să confirme.
Conștiința-i un bec de control –
fără sârme.

Frunză eretică

Decât de bunăvoie să abjure
în defavoarea mântuirii sale,
frunza din vârful,
ca palma Ioanei d'Arc,
arde în rugul celor
de la poale.

Dilema

Admit că veșnicia nu s-a născut la sat.
(Contrariul ar fi frumos să fie!)
Eu știu că bunătața de-acolo s-a luat,
și-această urmă-n noi
de omenie.

Eu știu că de acolo ni se trag
luminile și umbrele pe față,
și-oricât îmi șterg pingelele de-un prag –
frunza de-acasă tot se mai agață.

De-acolo vin, dau buzna, ne surprind
mieii și iarba,
însufletind betonul.
Vreau ca un ciung de mult să vă cuprind,
strivind pe piept, întins,
acordeonul.

→

Anapoda,
scâncind sentimental
și preschimbând mânia în rușine,
eu știu că-n sat a mai rămas un cal,
cărui i-i tare-tare dor de mine.

Băiatul de deunăzi,
bătăuș,
pe-acolo încă își mai așteaptă fata,
și-un taur se mai rupe din țăruiș
ca să nu-l vândă un nene
cu bucata.

Eu știu că-n cerul-gurii de-o să bat
cu limba mea străpunsă de cărceie,
tot voi găsi pe plai vreun predicat
și o pădure-onomatopee.

Eu știu că încă nu-i deloc târziu
să mor de sete, bleg, lângă izvoare,
chiar dacă mă mai ține, fistichiu,
orașul strâns de mâini
și de picioare.

Triumful materiei

$$F = \gamma \frac{Mm}{r^2}$$

Ar fi multe de spus
și se spun,
mai cu seamă
despre cine ni-i scârbă
sau ni-i agreabil.
Vorbim de parcă am arunca
unii în alții
cu piatra ruinelor
Turnului Babel.
Mai inhalăm încă praful de pușcă
și zgura
de pe relicvele civilizației
mondiale.
Zâmbește-n doi peri Mona Lisa,
convertită și ea
cu parale.
Inchiziția, rugul, scaunul electric și
ghilotina
revin, vrei, nu vrei,

→

ca un refren în discuție,
urdușii somează lumina,
pământul se ceartă cu aspiratorul,
scepticii îmi dovedesc prin deducție,
retrospectiv, viitorul –
și totuși,
orice s-ar zice,
la o depărtare de jumătate de metru
(unde e Newton să ne aclame?!),
doi oameni se vor atrage
c-o forță
de 0,02 miligrame.

Pretext

Fiindcă m-am săturat să vorbesc
singur cu mine
(cunosc și un om ce-și trimite sieși
scrisori),
de vreun an,
dacă nu mai bine,
prin jungla de beton a orașului
vânez trecători.
Nu am licență, dar
nu mai pot,
exact ca acel braconier
ce prinde peștele
numai ca să i se uite în ochi
și să-l pupe pe bot.

Poezia e și ea un pretext,
ca în sat
salutul sau întrebarea: „La apă?”,
fericit să îți vezi,

→

pe o clipă măcar, luminat
chipul,
brusc,
în căldarea străină
cu apă.

Dar și păcătoasă e,
ca un incest
dintre limbă și-un dinte mai mare.
Ambii în gura-mi,
în stare de-arest,
cer îndurare.

Iluminare

Ar cam fi cazul
să fiu mai strângător.
Prea ard degeaba, de multe ori,
benzina.
Aud bătaii suspecte la motor.
Adorm târziu și uit să sting
lumina.

De mâine încep să fac economii.
Fir-ar să fie,
o să-mi strâng cureaua!
În primul rând să scap de datorii –
și să-mi întoarcă un vecin
luleaua.

Prea am trăit o vreme cu umor.
Îmi umblă lela chiar și-acum surâsul.
În loc să bag ceva-n congelator,
eu gheață macră fabricam într-însul.

→